

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Β΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

14/10/2023

ΜΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί άρθρο της Μεταξίας Υψηλάντη αναρτημένο σε ηλεκτρονική ιστοσελίδα. Είναι ένας ταξιδιωτικός οδηγός για το κάστρο της Μονεμβασιάς.

Ονειρικές διακοπές στο παραμυθένιο κάστρο της Μονεμβασιάς

Ένας επιβλητικός βράχος που υψώνεται μέσα στη θάλασσα κι ενώνεται με τη λακωνική γη με ένα στενό πέρασμα είναι αυτό που πρωτοαντικρίζει ο επισκέπτης καθώς πλησιάζει στο κάστρο της Μονεμβασιάς (ή Μονεμβάσιας ή Μονεμβασιάς). Ο οικισμός δεν είναι ορατός από την ξηρά και η μοναδική πρόσβαση στην καστροπολιτεία είναι από την εντυπωσιακή πύλη της στο τέλος του ανηφορικού δρόμου. Από εκεί άλλωστε πήρε και το όνομά της η Μονεμβασιά (μόνη έμβαση). Με το που θα περάσετε την πύλη εισόδου θα μεταφερθείτε αυτόματα σ' ένα ονειρικό ταξίδι στο παρελθόν. Ο καλοδιατηρημένος μεσαιωνικός οικισμός, τα παλιά αρχοντικά, τα στενά λιθόστρωτα σοκάκια, οι παλιές εκκλησίες και το κάστρο που σας «κοιτάζει» από ψηλά θα σας μαγέψουν. Μπαίνοντας στην πόλη, στο αριστερό σας χέρι, θα δείτε και την πινακίδα για το σπίτι του Γιάννη Ρίτσου. Ο κεντρικός δρόμος, με το βυζαντινό καλντερίμι και τα μαγαζάκια, θα σας οδηγήσει στην κεντρική πλατεία της Μονεμβασιάς με το παλιό κανόνι και την Εκκλησία του Ελκόμενου Χριστού. Εσείς απλώς ακολουθήστε όποιο στενό θέλετε κι ανακαλύψτε τις πανέμορφες γωνιές που κρύβονται σε κάθε σας βήμα.

Πιο συγκεκριμένα, δεν φαντάζεστε την έκπληξη που θα νιώσετε μόλις πατήσετε το πόδι σας στον «Γούλα», την Άνω Πόλη της Μονεμβασιάς (ακατοίκητη σήμερα). Κι όσο κι αν η ανηφορική διαδρομή σας «κόψει» την ανάσα, η θέα από την κορυφή του βράχου θα σας γεμίσει με οξυγόνο και εικόνες απίστευτης ομορφιάς. Στην κορυφή του απόκρημνου βράχου βρίσκεται η επισκέψιμη πλέον εκκλησία της Αγίας Σοφίας. Απέναντι από την εκκλησία του Ελκόμενου Χριστού, σε ένα παλιό μουσουλμανικό τέμενος, στεγάζεται η αρχαιολογική συλλογή του Κάστρου της Μονεμβασιάς. Εδώ θα δείτε μέρος των κινητών αρχαιολογικών ευρημάτων (αρχιτεκτονικά γλυπτά και κεραμικά αντικείμενα καθημερινής χρήσης), που ήρθαν στο φως από τις ανασκαφές που έχουν γίνει εντός του κάστρου.

Στη συνέχεια, κατευθυνθείτε στα νότια τείχη δίπλα στη θάλασσα και ακολουθήστε τις ταμπέλες για το Πορτέλο. Το πολύ μικρό αυτό λιμανάκι λειτουργούσε ως θαλάσσια πύλη για τον ανεφοδιασμό των κατοίκων του κάστρου και αποτελούσε τον μοναδικό χώρο όπου μπορούσαν να απολαύσουν το μπάνιό τους. Σήμερα μπορείτε να απολαύσετε τις βουτιές σας πηδώντας από τη μικρή εξέδρα δίπλα στα βράχια.

Bonus βόλτα: Συνεχίστε την περιπλάνησή σας κατά μήκος των ανατολικών τειχών του κάστρου μέχρι που θα βγείτε έξω από αυτά και ακολουθήστε το μικρό μονοπάτι που θα σας οδηγήσει στον φάρο του 1896.

Στα ταβερνάκια του κάστρου μπορείτε να δοκιμάσετε παραδοσιακά ζυμαρικά της περιοχής - τις γκόγκες - και νοστιμότατες τηγανητές πίτες, τα λεγόμενα σαΐτια. Μην παραλείψετε να δοκιμάσετε το εξαιρετικό κρασί Μαλβαζία, λευκός ξηρός οίνος, που περιέχει την τοπική ποικιλία αμπέλου κυδωνίτσα.

Tip: Εννοείται ότι εντός του κάστρου δεν κυκλοφορούν αυτοκίνητα. Μπορείτε εναλλακτικά να αφήσετε το αυτοκίνητό σας στη Νέα Πόλη της Μονεμβασιάς και να πάρετε το λεωφορείο, που πραγματοποιεί διαδρομές μέχρι την είσοδο στο κάστρο της Μονεμβασιάς.

χρήση διαδικτυακού ιστοτόπου «Scyscanner» (διασκευή)

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1^Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

α. Διαβάζω καλά το κείμενο και στη συνέχεια γράφω στο τετράδιό μου τη λέξη Σωστό για τις σωστές και τη λέξη Λάθος για τις λανθασμένες απαντήσεις:

1. Ένας επιβλητικός βράχος που υψώνεται μέσα στη θάλασσα κι ενώνεται με την λακωνική γη με ένα στενό πέρασμα είναι αυτό που πρωτοαντικρίζει ο επισκέπτης καθώς πλησιάζει στο κάστρο της Μονεμβασιάς.
2. Το Πορτέλο, το πολύ μικρό αυτό λιμανάκι, λειτουργούσε ως θαλάσσια πύλη για τον ανεφοδιασμό των κατοίκων του κάστρου.
3. Εντός του κάστρου κυκλοφορούν αυτοκίνητα.
4. Ο οικισμός είναι ορατός από την ξηρά.
5. Στα ταβερνάκια του κάστρου μπορεί κανείς να δοκιμάσει παραδοσιακά ζυμαρικά της περιοχής, τα σαΐτια.

5 μονάδες

β. Ποιο είναι το θέμα του κειμένου; Σε ποιους απευθύνεται; Ποιες πληροφορίες μάς δίνει συγκεκριμένα για το Πορτέλο; Αναπτύσσω την απάντησή μου σε περίπου 50-80 λέξεις.

10 μονάδες

2^Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

α. Στις παρακάτω περιόδους εντοπίζω τα υποκείμενα και σημειώνω τη μορφή που έχει το καθένα. Ορισμένα υποκείμενα εννοούνται.

1. Η μοναδική πρόσβαση στην καστροπολιτεία είναι από την εντυπωσιακή πύλη της στο τέλος του ανηφορικού δρόμου.
2. Εσείς απλώς ακολουθήστε όποιο στενό θέλετε κι ανακαλύψτε τις πανέμορφες γωνιές που κρύβονται σε κάθε σας βήμα.

3. Κι όσο κι αν η ανηφορική διαδρομή σάς «κόψει» την ανάσα, η θέα από την κορυφή του βράχου θα σας γεμίσει με οξυγόνο και εικόνες απίστευτης ομορφιάς.
4. Στην κορυφή του απόκρημνου βράχου βρίσκεται η επισκέψιμη πλέον εκκλησία της Αγίας Σοφίας.
5. Ο καλοδιατηρημένος μεσαιωνικός οικισμός, τα παλιά αρχοντικά, τα στενά λιθόστρωτα σοκάκια, οι παλιές εκκλησίες και το κάστρο θα σας μαγέψουν.

5 μονάδες

β. Στις παρακάτω λέξεις εντοπίζω τα αχώριστα μόρια και γράφω μία νέα λέξη με καθένα από αυτά:

1. επιβλητικός
2. ανακαλύπτει
3. ανεφοδιασμό
4. εξέδρα
5. εννοείται
6. διαδρομές

3 μονάδες

γ. Στην πρώτη παράγραφο του κειμένου εντοπίζω δύο ουσιαστικά και δύο επίθετα που σχετίζονται με τοπία, ταξίδια και με τη φύση.

2 μονάδες

3^η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

Γράφω ένα γράμμα σε έναν φίλο ή σε μία φίλη μου με σκοπό να αποφασίσουμε τον επόμενο προορισμό των καλοκαιρινών μας

διακοπών παρέα με την οικογένειά μας. Θέλω πολύ το μέρος αυτό να συνδυάζει φυσικά τοπία, ιστορικά μέρη και, φυσικά, ψυχαγωγία. Αφού προτείνω προορισμό, περιγράφω τοπία που θα ήθελα να επισκεφτούμε, καθώς και τις ποικίλες δραστηριότητες που ονειρεύομαι να κάνουμε μαζί. Το κείμενό μου να έχει έκταση περίπου 200-250 λέξεις.

25 μονάδες

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Να 'σαι καλά, δάσκαλε!

Το παρακάτω διήγημα, που πρωτοδημοσιεύτηκε το 1979 και προέρχεται από τη συλλογή Εφήβων και μη (1982), συνδέεται στενά με τις σχολικές εμπειρίες. Αναφέρεται στην αγάπη του φιλόλογου για τη λαϊκή παράδοση, στη διδακτική μεθοδολογία του και στις δραστηριότητες που αναθέτει στους μαθητές του με σκοπό να εφαρμόσουν στην πράξη τις θεωρητικές γνώσεις του μαθήματος, να έρθουν σε επαφή με την τοπική λαϊκή τους παράδοση και να την αγαπήσουν και εκείνοι.

Πρόπερσι που φοιτούσα σ' ένα Γυμνάσιο της επαρχίας μάς είχε έρθει ένας νέος φιλόλογος με πολλή όρεξη για δουλειά. Αγαπούσε πολύ το σχολείο και τους μαθητές και βλέπαμε ότι ήθελε να γνωρίσει όχι μονάχα τους κατοίκους του τόπου και τα ζητήματά τους, αλλά και καθετί που είχε συμβεί στον τόπο από παλιά. Με λίγα λόγια, ήταν ένας ζωντανός και αξιαγάπητος άνθρωπος και οι εντόπιοι αμέσως τον αγάπησαν.

Καμιά φορά, όταν πηγαίναμε εκδρομή, έβαζε τα παιδιά που τον περιτριγύριζαν -και πάντοτε τον περιτριγύριζαν παιδιά- να λένε ιστορίες διάφορες από τον τόπο και κυρίως ιστορίες για το μέρος όπου είχαμε πάει εκδρομή. Ήταν ωραία μέσα στον καθαρό αέρα, στα λουλούδια και στα φυτά, ν' ακούς τις ιστορίες αυτές. Έλεγαν τα διάφορα ονόματα των χωραφιών, των βράχων, των πηγών, ακόμα και των μεγάλων δέντρων, κι εγώ τα άκουγα κατάπληκτος. Έλεγαν ιστορίες, παραμύθια, όμορφα ανέκδοτα, και προπάντων τραγουδούσαν δημοτικά τραγούδια. Αυτοί, φίλε μου, ξέρανε τη ρίζα τους και τη **φύτρα*** τους πάππου προς πάππου, ενώ εμείς καλά καλά ούτε τον παππού μας δεν ξέραμε. Και ο καθηγητής μέσα σ' όλα, κι ας έλεγε ότι είναι απ' την Αθήνα. Πώς τα ήξερε τόσα πράγματα; Ακόμα και τα ίδια τα παιδιά απορούσαν με τον εαυτό τους. Πώς έγινε και τα θυμήθηκαν όλα αυτά, από πού τα βγάζαν, πότε τα είχαν μάθει και δεν το ξέραν; Τ' άκουγαν, βέβαια, να τα λένε οι μεγάλοι αλλά μόλις τώρα, που χρειάστηκε να τα πουν κι αυτοί, έβλεπαν πως τα είχαν μάθει. Και μάλιστα τα είχαν μάθει όλοι τους και τώρα έπαιρναν απ' αυτά. Σαν ένας θησαυρός κρυφός και **αλογάριαστος,*** που ο ενθουσιασμός ενός ανθρώπου τον είχε ξυπνήσει.

Ο καθηγητής μάς έλεγε πως αυτά τα **πατρογονικά*** έχουν μεγάλη σημασία,

πρέπει να τα σεβόμαστε πολύ, να τα προσέχουμε σαν τα μάτια μας και προπαντός να τα τηρούμε. Είναι ο λαϊκός μας πολιτισμός, έλεγε. Αυτά που μας ταιριάζουν απόλυτα.

Και σε λίγο καιρό, όταν στο μάθημα των Νέων Ελληνικών μπήκαμε στα δημοτικά τραγούδια, ο καθηγητής μας έφεγγε πια ολόκληρος. Μας έφερνε από το σπίτι του βιβλία διάφορα, μας διάβαζε από μέσα. Έφερνε δίσκους, μαγνητόφωνα, σλάιντς. Μόλις τελείωνε το μάθημα του βιβλίου, μας έκαμνε προβολές, για να μας δείξει τόπους, φορεσιές, σπίτια, και έβαζε σιγανά στο μαγνητόφωνο ή στο πικάπ δίσκους με δημοτικά τραγούδια ν' ακούμε. Μας παρακινούσε μάλιστα ν' ακολουθούμε κι εμείς σιγοτραγουδώντας και έδινε αυτός πρώτος το παράδειγμα. Τα παιδιά ξεφοβήθηκαν και ξεντράπηκαν. Και μερικά, που είχαν καλή φωνή, ζήτησαν από μόνα τους να πούνε τραγούδια του τόπου. Ο καθηγητής κατενθουσιάστηκε. Μας φάνηκε μάλιστα για μια στιγμή σαν δακρυσμένος, μα ίσως και να μην ήταν. Όσο τα άλλα τραγουδούσαν, δυο τρία παιδιά, αγόρια και κορίτσια χόρευαν το τραγούδι μες στην τάξη σιγανά. Στο τέλος, χειροκροτήσαμε αυθόρμητα και μόνο τότε είδαμε τον καθηγητή μας κάπως στενοχωρημένο. «Θ' ανησυχήσουμε τους άλλους», μας είπε. Πού να ήξερε, τι γινόταν προηγουμένως, με κάτι άλλους καθηγητές. Τι φασαρία και τι κακό, κι αυτό χωρίς χορούς και τραγούδια.

Και πραγματικά, βγαίνοντας διάλειμμα, από τις ερωτήσεις που μας έκαμναν τα άλλα παιδιά, διαπιστώσαμε πως μόνο το χειροκρότημά μας είχαν ακούσει. Τους εξηγήσαμε και μας κοίταζαν κατάπληκτοι. «Και δεν κάνετε μάθημα;», μας ρωτούσαν. «Μάθημα δεν είναι αυτό;», τους απαντούσαμε. «Εσείς, που κάνετε αλλιώτικο μάθημα, τι ξέρετε για δημοτικά τραγούδια, σκοπούς, ακόμα και χορούς; Ξέρετε αυτό, ξέρετε εκείνο, ξέρετε το άλλο;», τους αρχίσαμε. Δεν ήξεραν οι καημένοι τίποτα, περιπτώ να το πούμε. Αλλά ήξεραν πολύ καλά από κατάλογο, άγριες ή φαρμακερές φωνές και τρεμούλες.

«Να 'σαι καλά, δάσκαλε!», του είπε μια μέρα μέσα στην τάξη ένας συμμαθητής μας που ήταν **κομμάτι χωρατατζής*** και είχε το θάρρος. «Μας έκανες και ξεφοβηθήκαμε. Εμείς, εδώ, ντρεπόμασταν ως τα τώρα για τα τραγούδια μας και τα εθίματά μας. Μας έλεγαν πως είναι **παλιατσαρίες*** και πως, αφού δεν τα τραγουδούν στις ντισκοτέκ, δεν θα 'ναι καλά». «Τι λες, παιδί μου;», είπε ο δάσκαλος και **βούρκωσε***. Το είδαμε καθαρά. «Ποιος; Ποιος σας τα λέει αυτά; Η παράδοσή μας! Τα τραγούδια μας! Τα άγια των αγίων». Και ξαφνικά το πρόσωπό του έγινε κάπως αγριωπό και απόμακρο σαν να 'βλεπε στα βάθη έναν σιχαμερό εχθρό, κάποιο τέρας. Εμείς σωπαίναμε, μα νιώθαμε πως μέσα στην ψυχή μας αποτυπωνόταν η σκηνή αυτή.

Σε μερικές μέρες, αφού μας έδωσε διάφορες οδηγίες, μας έβαλε να μαζέψουμε

από τις γιαγιάδες, τους παππούδες και τις διάφορες θείες, τραγούδια, παραμύθια, εθίματα. Σε λίγο, το τι άρχισαν να φέρνουν εκείνα τα παιδιά, δε λέγεται. Ήταν τόσος ο ενθουσιασμός που σκορπίστηκε, ώστε όλο το χωριό αυτό συζητούσε. «Μπράβο στο δάσκαλο! Αυτός είναι δάσκαλος!», έλεγαν στο καφενείο. Και το θεωρούσαν τιμή τους, να καθίσει στο τραπέζι τους και να τον κεράσουν.

Εμείς, στην τάξη, κάθε τόσο διαβάζαμε από αυτά, από τη συγκομιδή, που είχαν φέρει τα παιδιά, τα συζητούσαμε και μερικά, με τη βοήθεια των παιδιών, τα γράφαμε σωστότερα, γιατί ορισμένα παιδιά δεν τα είχαν καταγράψει και τόσο πιστά, είτε γιατί δεν μπορούσαν είτε γιατί ήθελαν να κάνουν τον εξευγενισμένο. Αν και ο δάσκαλος συνεχώς μας τόνιζε: «Πιστά, πιστά, όσο μπορείτε πιο πιστά. Δεν είναι δική σας δουλειά να τα διορθώσετε».

Πάντως, η δική μου η θέση ήταν κάπως δύσκολη. Εμείς ήμασταν ξένοι προς τον τόπο. Ο πατέρας μου δημόσιος υπάλληλος. Τ' αγαπούσα πολύ αυτά τα πράγματα, αλλά τι να γράψω κι από πού; Τα παιδιά μπορούσαν να τα καταγράψουν εύκολα, όχι μονάχα γιατί είχαν συγγενικά τους πρόσωπα να τους τα πούνε, αλλά και γιατί τα μισοξέρανε κι έτσι αμέσως τα καταλαβαίνουν. Αλλά εγώ πώς να μπω τόσο γρήγορα στο νόημα; Κι έτσι, ομολογώ ότι έκανα μια μικρή, υποθέτω, πονηρία, μόνο και μόνο για να παρουσιάσω κι εγώ κάτι στον καθηγητή. Βρήκα ένα άλλο, παλιό, αναγνωστικό και αντέγραψα αποκεί μερικά δημοτικά τραγούδια. «Αυτά δεν μπορεί να τα ξέρει ο καθηγητής», είπα μέσα μου. «Τώρα, αυτός, ένας ολόκληρος καθηγητής, παιδικά βιβλία θα θυμάται;». Κι έτσι τα αντέγραψα με ωραία καλλιγραφικά γράμματα. Ήταν κάτι πολύ ωραία δημοτικά τραγούδια, καλύτερα μάλλον απ' αυτά που έφερναν τα παιδιά.

Όμως μ' έπιασε αρκετή ανησυχία, όταν μια μέρα είδα το τετράδιό μου, ανάμεσα στ' άλλα, πάνω στην έδρα. Ο καθηγητής, σαν ήρθε η σειρά μου, με κοίταξε κάπως γελαστός και μου λέει: «Ωραία τα τραγούδια του **Νικολάου Πολίτη**,* που μας έφερες. Κοίταξε, τώρα, να μαζέψεις και τίποτε από το χωριό. Καλό θα σου κάνει». Τα άλλα παιδιά χαμογελούσαν, ίσως και να μην κατάλαβαν. Πάντως, εγώ ντράπηκα. Πού το κατάλαβε όμως ο δάσκαλος αμέσως αμέσως;

Αλλά σε λίγο παρηγορήθηκα, όταν ήρθε η σειρά της εργασίας ενός άλλου παιδιού, επίσης ξένου, από την πολιτεία. Ο καθηγητής πια εδώ δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να συγκρατήσει τη σοβαρότητά του. «Μα, παιδί μου, τι είναι αυτά που έφερες; του λέει. Εσύ δεν κατάλαβες απολύτως τίποτα. Κρίμα, στα τόσα και τόσα που έχουμε πει ως τώρα!». Και τι είχε γίνει; Παρ' όλα τα μαθήματα, τους χορούς και τα τραγούδια, ο συμμαθητής μας αυτός, που ήταν και ο πιο φίλος μου -οι πατεράδες μας συνάδελφοι- είχε φέρει ως δημοτικό τραγούδι ένα τραγουδάκι του μουσικοσυνθέτη **Αττίκ**,* και συγκεκριμένα εκείνο που λέει: «Την ώρα που περνούσε

τ' οργανάκι». Κι ενώ κρατούσαμε όλοι την κοιλιά μας από τα γέλια, μερικοί μάλιστα είχαν πάρει να σιγοτραγουδούν «το οργανάκι», ο δάσκαλος έλεγε και ξανάλεγε: «Μα, βρε παιδί μου, από πού και ως πού; Τουλάχιστο να έφερνες τη "Μαρία την Πενταγιώτισσα" ή το "Τάκου τάκου ο αργαλειός μου" να πω τα μπέρδεψες. Αλλά αυτό "Την ώρα που περνούσε τ' οργανάκι"; Από πού κι ως πού; Μυστήριο μέγα!».

«Δεν είναι μυστήριο δάσκαλε. Η πολιτεία είχε κάνει έτσι το παιδί αυτό. Όχι μόνο να μην ξέρει το λαϊκό πολιτισμό, αλλά ούτε να μπορεί καν να τον μάθει. Και το ξανάκανε, δυστυχώς, όταν το ξαναπήρε».

Γ. Ιωάννου, *Εφήβων και μη*, εκδ. Κέδρος

Λεξιλόγιο:

* **φύτρα**: καταγωγή (μεταφορικά) * **αλογάριαστος**: αυτός που δεν τον υπολογίζουν * **πατρογονικά**: πατροπαράδοτα, προγονικά * **κομμάτι χωρατατζής**: κάπως αστείος * **παλιατσαρίες**: παλιά και άχρηστα πράγματα * **βούρκωσε**: συγκινήθηκε, έκλαψε * **Νικόλαος Πολίτης**: πολύ γνωστός λαογράφος (1852-1921), ο οποίος συγκέντρωσε δημοτικά τραγούδια και εξέδωσε τη συλλογή *Εκλογαί από τα τραγούδια του ελληνικού λαού* (1918) * **Αττίκ**: πολύ γνωστός μουσικοσυνθέτης στην Αθήνα του μεσοπολέμου.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1^Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

α. Ποιος είναι ο πρωταγωνιστής του παραπάνω κειμένου; Ποια βασικά χαρακτηριστικά παρουσιάζει ως επαγγελματίας;

7 μονάδες

β. Ποια ήταν η ξεχωριστή διδακτική μεθοδολογία που ακολουθούσε ο νέος φιλόλογος στο σχολείο; Τι ακριβώς ήθελε να επιτύχει με αυτήν; Πιστεύετε πως τελικά τα κατάφερε; Αιτιολογώ την απάντησή μου.

8 μονάδες

2^Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

α. Εντοπίζω τρεις βασικούς αφηγηματικούς τρόπους αιτιολογώντας την επιλογή μου με αναφορές στο κείμενο. Τι προσδίδει η χρήση τους στο κείμενο;

5 μονάδες

β. Παρουσιάζω μία οπτική και μία ηχητική εικόνα κάνοντας αναφορές στο κείμενο. Γιατί ο συγγραφέας μάς δημιουργεί αυτές τις εικόνες;

4 μονάδες

γ. Σημειώνω τέσσερα διαφορετικά εκφραστικά μέσα με αναφορές στο κείμενο.

Για ποιον λόγο τα εντάσσει ο συγγραφέας στο έργο του;

6 μονάδες

3^η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ:

Ποιες σκέψεις και συναισθήματα σου δημιούργησε η ανάγνωση του κειμένου; Εσύ έχεις συναντήσει παρόμοια παραδείγματα στη σχολική σου διαδρομή; Αιτιολόγησε την απάντησή σου. Ανάπτυξε τα παραπάνω σε μία παράγραφο περίπου 100-120 λέξεων.

20 μονάδες

ΚΑΘΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ !!!

